

PEDICUREN: LEUK, MAAR HET MOET WEL PASSEN MET HET GEZIN

“Pedicure zijn moet wel passen in mijn gezin, in mijn leven. **Het moet wel goed voelen, anders doe ik het niet.** Ik ben geen gekke Henkie.” Ik hoor het ontzettend vaak van de vrouwen die ik begeleid om hun praktijk op te bouwen. En ik snap dit helemaal!

Zo ben ik jaren geleden ook gestart. Ik besloot pedicure te worden omdat het werk te rijmen was met mijn gezin. En o ja, ook wel omdat het me leuk leek... De jongste werd vier, ging naar school en ik schuurde al tegen de veertig aan. Echt zo'n moment dat je denkt: “Mooi, de kinderen hebben me minder nodig, wat ga ik nou eens doen?”

IK HAD EEN RUIMTE, MAAR OOK NOG EEN HUISHOUDEN EN KINDEREN

Wij wonen op een oude boerderij, hadden ruimte genoeg en ik ging eens denken wat ik zou willen gaan doen. De mogelijkheden telden zwaar, want je begrijpt: een grote boerderij, erf en tuin vragen veel onderhoud, maar vier kinderen vragen ook enigszins onderhoud, zullen we maar zeggen.

JE HEBT GEEN KINDEREN GEKREGEN OM ZE DOOR EEN ANDER TE LATEN OPVOEDEN, VOND IK

Ik ben opgegroeid in de jaren tachtig. Hoewel er toen al veel moeders een deeltijdbaan hadden, was dat bij ons in Reeuwijk nog niet zo aan de orde. Moeders blijven thuis om voor de kinderen en het huishouden te zorgen, dat was

"TOEN IK OOG KREEG VOOR WAT IK ZELF BELANGRIJK VOND, RICHTTE IK MIJN LEVEN EN MIJN PRAKTIJK ANDERS IN"

de algemene stelregel. Elke middag zat mijn moeder dan ook, net als andere moeders en buurvrouwen (die we 'tante' noemden, al waren ze helemaal geen familie), klaar met een pot thee en kaakjes. Zo kreeg ik mee dat zo'n schoon en opgeruimd huis en die theepot hoorden bij je taak als vrouw en moeder. Het was niet zo gek dat ik een eis stelde toen mijn jongste naar school ging: mijn werk moest wel passen met mijn gezin. Als mijn werk het gezin in de weg zou zitten, dan werkte ik niet, dacht ik. Ik wilde niet dat de kinderen de dupe zouden worden, omdat mama zo nodig moest gaan werken. Dus werkte ik binnen schooltijd. En na bedtijd.

Ik kwam na veel omzwervingen uit op het pedicurevak. Een vriendin vond het echt wat voor mij om pedicure te worden. Hoewel ik altijd heb geroepen: "Er zijn twee dingen die ik NIET ga worden: pedicure en coach" (ja ja, lach maar, ik weet het!) ben ik toch eens gaan kijken bij een open dag. Werken op jouw eigen dagen en tijden, geen collega's die zeggen hoe je moet werken, vrijheid en een goede verdiensite trokken mij enorm aan. Ik heb me gelijk ingeschreven en daar ging ik!

EN WAT VOND IK HET GAAF!

Natuurlijk is het een stevige opleiding, zeker als je zo'n studie 'even' tussendoor moet doen. Want hé, het gezin mag er niet onder lijden. Dus leerde ik tussen de was en de strijk door. Op schooldagen nam Edward een dag vrij, want de kinderen moesten worden opgevangen. Ik genoot van die donderdagen. "Even van de werft af", zeggen wij dan. Leren en lachen met klasgenootjes. Genieten van het pedicuren, van de praktijklessen, want wat was het gaaf! En ik blééf genieten toen ik mijn praktijk startte. Ik vond het heerlijk om te zien dat het echt ging lopen. Dat er vreemde mensen kwamen die bij mij, Joyce de Wit, een afspraak wilden maken. Ik vond dat zo bijzonder. Dat ze vol vertrouwen knikten als ik vroeg of ze het oké vonden dat ik het eelt met een mesje wegsneed. Ik werkte drie dagen binnen schooltijd en drie avonden als de kinderen op bed lagen. Het zou me immers niet gebeuren dat ze er onder zouden lijden.

HET LUKTE ALLEMAAL

Ik was trots op mezelf. Je kon mij niet blijer maken dan me op het schoolplein aanspreken en bewonderend zeggen: "Wat knap zeg, ik zou het niet kunnen." Ik wel. Ik kan dat. Dat ik met het zweet op mijn rug stond en de kinderen afsnauwde als ze eindelijk na een kwartier wachten naar buiten kwamen omdat ze hulpje van de juf waren en

moesten vegen, zagen de andere moeders niet. Dat ik met bonkende koppijn om 19.00 uur, nadat ik de kinderen van voetbal had gehaald, eten had gekookt en ze op bed had gelegd, weer aan de slag ging in mijn praktijk terwijl ik al aan het eind van mijn Latijn was, zagen ze ook niet.

Ik groeide iedere keer opnieuw. Tot ik mezelf afvroeg voor wie ik het nou deed, al dat rekening houden met mijn gezin? Wie wilde ik iets bewijzen? Van wie moest ik zo hard werken in huis en in het gezin? Niet van mijn man, ook niet van mijn kinderen. Die vonden het best lekker als ik eens niet om drie uur met thee zat. Konden ze lekker hun eigen ding doen, ongestoord gamen boven op hun slaapkamer.

VANAF DAT MOMENT GING HET OP MIJN VOORWAARDEN

Omdat ik ineens oog kreeg voor wat ik zelf belangrijk vond, richtte ik mijn leven én mijn praktijk anders in. Minder strak, minder perfecte moeder, minder ideale schoondochter, minder 24/7 klaarstaan voor mijn klanten en de rest van de wereld. Het hoeft niet 200%: honderd procent voor mijn gezin en huis, en nog eens honderd procent voor mijn praktijk. Ik ben maar één Joyce met één leven, en het is ook meer dan goed als ik 100% van mezelf geef.

LEUK HOOR, EEN GEZIN, MAAR HET MOET WEL PASSEN

Ik dacht dat het niet kon, dat alles in het honderd zou lopen. Maar nu ik mijn praktijk slimmer inricht en thuis beschikbaar ben volgens mijn wensen, merk ik (soms nog steeds een tikkie verbaasd) dat dat niet zo is. Inmiddels ben ik coach voor pedicures en ik geniet maximaal van mijn werk. En zorgen voor mijn gezin? Dat vind ik ook nog steeds super leuk, maar het moet wel passen. Man en kinderen bewegen allemaal een beetje mee. Net als ik. Allemaal een beetje schuiven, dan komen we er wel.

Joyce de Wit had jarenlang een succesvolle pedicurepraktijk aan huis. Ze coacht nu pedicures en schoonheidsspecialisten om hun praktijk of salon te draaien op een manier die aansluit bij hun wensen en persoonlijkheid. Dankzij haar brede ervaring begrijpt ze hoe lastig het soms is om je staande te houden tussen je klanten, je privéleven en wat je stiekem zelf graag zou willen. www.joycedewitcoaching.nl